

Scénář k rozhlasové reportáži

Scénář k rozhlasové reportáži o Karlu Jungvirthovi zpracovali: Michal Šos, Lukáš Rom a František Kukuřa

Vypravěč:

Karel Jungvirth se narodil 12. března 1963 v Plzni. Žil ve Stodě. Vyrůstal v rozvedené rodině, ve které se o politice moc nemluvalo. Kvůli astmatu často absolvoval ozdravné pobyty, které ho naučily se o sebe postarat. Od svých 20 let vystupoval proti režimu, protože měl a má rád svobodu.

Pamětník:

„Tehdejší systém a vůbec to zřízení bylo postavený na přetvářce, hlavně, hrozně a už jako děti jsme věděli, že nám někdo něco říká a chová se nějak jinak, po těch ostatních vyžaduje to samý a že ten systém není dobrej. No a když potom jako v podstatě jsem dospěl do nějaký dospělosti, tak jsem si řekl, že vlastně s tímhle já kolaborovat nechci, že nechci bejt účasten nějaký přetvářky nějakýho se hrbení, pochlebování a dával jsem to veřejně najevo ať v práci, běžným životě.“

Vypravěč:

Kvůli jeho vystupování se o něho začala zajímat STB. Nejednou si pro něho přišli do práce, aby nemohl na demonstraci. Po událostech na Národní třídě, kdy ostře zasáhla Veřejná bezpečnost, si s přáteli řekl, že teď je ta chvíle s tím něco udělat. Začali demonstrovat a brzy se k nim přidali další lidé, až jich po 14 dnech bylo plné náměstí. Pan Jungvirth se stal jednou z hlavních tváří revoluce v Klatovech.

Pamětník:

„V pátek byla událost na Národní a my jsme ve středu už stáli na kašně ještě nikdo vůbec nevěděl co bude, nebude, zatknou nás, nezatknou nás. My jsme ty policajty stbáky znali, ti chodili oblečený normálně v civilu, tak si nás tam krásně ještě fotili jo, takže my jsme to tady opravdu chopili jako dost do svých rukou a ty lidi se přidali a vlastně najednou vy jste ten kerej chtě nechtě jste ta tvář tý lokální v uvozovkách revoluce, ale jste ta tvář a vy jste ten kerej musí byt chce nechce tak musí si jít s kůží na trh a musí něco prezentovat a musí něco chtít a musí udávat nějaký směr jakoby.“

Vypravěč:

Po revoluci přišlo uvolnění. Ze své pozice musel řešit různá jednání s bývalými komunistickými představiteli. Nezapomněl si tuto dobu také užít. S kamarádem založil tiskárnu Dragon Press. Podle jeho slov začal konečně žít naplno.

Pamětník:

„Já tomu říkam, že my jsme devadesátky protančili. My jsme si jako fakt užili tý svobody. Jako to byl život úplně na plný pecky to téměř bez spánku. Podnikalo se, zábava, cestování, prostě jelo se.“

Vypravěč:

V roce 1996 objevil polorozpadlý objekt v blízkosti Arciděkanského kostela v Klatovech.

Pamětník: „Todle byla rujna. Ta rujna byla zamčená a já jsem šel jednou kolem s manželkou a říkal jsem: „Hele tyjo tam je rozbitý ve dveře takový jako taková tabulka, tou by se tam dalo vlézt pojd' vlezem tam.“ Takže normálně na jaře roku 1996 jsme prolezli sem a je to takový jako když prolezeš tunelem do jinýho světa a teď jsme vylezli prostě po tom žebříku a najednou jsme byli tady v nebi.“

Vypravěč:

Rozhodl se v tomto objektu zřídit jednu z prvních čajoven v republice. Dnes se mimo jiné věnuje zvelebování Bolfánku u Chudenic.

Karel Jungvirth je svobodomyšlný člověk a v tomto duchu se nese i jeho vzkaz příští generaci.

Pamětník: „Važte si svobody a nenechte si jí vzít. Ono to možná zní tak jako klišé, nebo ale opravdu je to nejvíc co máte. Fakt jako je to víc než prachy, je to víc než moc, prostě když budete mít svobodu, tak budete v životě šťastní. Já to dneska vidím jak je to křehká věc jako jo, jak to může takhle cvrnknutím se zase změnit v nějakou nesvobodu a ty tlaky jsou a budou vždycky.“